

Arrest

nr. 235 728 van 30 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 oktober 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 oktober 2008 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling in België.

1.2 Op 19 mei 2010 verklaart de verzoekende partij zich opnieuw vluchteling in België, ditmaal als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Op dezelfde dag wordt dit verzoek om internationale bescherming geannuleerd, gelet op het reeds hangende verzoek om internationale bescherming en de onwaarheid met betrekking tot de door de verzoekende partij opgegeven geboortedatum.

1.3 Op 25 november 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 5 mei 2011, bij arrest nr. 60 954, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 mei 2011 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

1.4 Op 23 februari 2011 doet de verzoekende partij bij de stad Antwerpen aangifte van een huwelijk met mevrouw C. C., van Belgische nationaliteit. In oktober 2010 werd uit deze relatie een kind, E. C., geboren, dat op onbekende datum, doch vóór 22 juli 2011, door de jeugdrechter in een pleeggezin werd geplaatst.

1.5 Op 22 juni 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoekende partij een ministerieel besluit van terugwijzing.

1.6 Op 29 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: C(…)

Voornaam: A(…)

Geboortedatum: (…).1985

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Sierra Leone

ALIAS: C(…) A(…)u °(…).1993 (…), onderdaan van Gambia.

C(…) A(…) °(…).1993 (…), onderdaan van Gambia.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, afpersing, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens, poging tot misdraad, verkrachting op meerderjarige, feiten waarvoor hij op 28.09.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling, feit waarvoor hij op 06.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 22.07.2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik van wapens of vertoon van wapens, bij nacht, feiten waarvoor hij op 12.04.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, bij nacht, feiten waarvoor hij op 26.01.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30.07.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 3 jaar uitgezonderd 6 maanden effectief (enkel uitstel uitvoerbaar door de CR Antwerpen dd.22.07.2011).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 30.03.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaar voor 4 maanden (uitstel uitvoerbaar door 1 MS 23.09.2011).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, en gelet op hun herhalende karakter kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ *Artikel 74/14 §3. 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De betrokkene heeft op 10.10.2008 in België een asielaanvraag ingediend. De aanvraag werd op 20.05.2011 definitief afgesloten door de betekening van een bijlage 13 naar aanleiding van een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 05/05/2011.

De betrokkene heeft op 14/05/2010 in België een tweede asielaanvraag ingediend, hij had een andere naam en geboortedatum gebruikt, deze aanvraag werd geannuleerd en de eerste aanvraag opnieuw naar het CGVS doorgestuurd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel besluit genomen op 22.06.2012 en ter kennis gebracht op 28.06.2012. Betrokkene heeft dus geen recht op verblijf in België. Dit besluit zal vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene in werking treden.

□ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, afpersing, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens, poging tot misdad, verkrachting op meerderjarige, feiten waarvoor hij op 28.09.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling, feit waarvoor hij op 06.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 22.07.2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik van wapens of vertoon van wapens, bij nacht, feiten waarvoor hij op 12.04.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, bij nacht, feiten waarvoor hij op 26.01.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30.07.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 3 jaar uitgezonderd 6 maanden effectief (enkel uitstel uitvoerbaar door de CR Antwerpen dd.22.07.2011).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 30.03.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaar voor 4 maanden (uitstel uitvoerbaar door 1 MS 23.09.2011).

Gezien de maatschappelijke Impact en de ernst van deze feiten, en gelet op hun herhalende karakter kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 10.09.2019 door de migratieambtenaar en de vragenlijst "hoorrecht" werd ingevuld op hetzelfde tijdstip. Betrokkene verklaarde In zijn hoorrecht sinds 10 oktober al 11 jar in België te verblijven; ooit in het bezit te zijn geweest van een oranje kaart (AI) maar nooit van identiteitsdocumenten; niet te lijden aan een ziekte hem belemmert om te reizen, hij haalt wel een ziekte aan die hij in Afrika zou gehad hebben : een ziekte die alleen in extreem warme oorden naar voor komt, hij kan de ziekte niet benoemen meer heeft er geen last van in noordelijke landen en als de zon de kop opsteekt, dan blijft hij binnen. Verder verklaarde hij hier samengewoond te hebben met een Belgische vrouw en samen één zoon te hebben. Kind draagt de naam van de moeder omdat zijn documenten niet in orde waren. Voorts verklaarde hij geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn land van herkomst maar zegt wel dat zijn zoon hier verblijft.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat "ze hebben gedurende twee jaar een relatie waaruit een kind werd geboren inmiddels geplaatst in een pleeggezin door de jeugdrechter (zie vonnis 22/07/2011 uitgesproken door de correctionele rechtbank van Antwerpen).

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzl v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene woont niet samen met zijn kind. Het kind van betrokkene verblijven in België en heeft de Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat zijn gezin, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn gezin kan zich begeven naar Gambia. Betrokkene kan een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, en kan zijn gezin zien in een land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is. Indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt dit recht automatisch erkend. Niets belet dus betrokkene om, na zijn vertrek uit België, vanuit de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland een procedure op te starten voor een gezinshereniging vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de voorwaarden om dergelijke procedure op te starten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Gambia geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene. Deze gedraging is in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland, § 54).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De betrokkene heeft geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM vermeld.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, afpersing, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens, poging tot misdraad, verkrachting op meerderjarige, feiten waarvoor hij op 28.09.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling, feit waarvoor hij op 06.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 22.07.2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik van wapens of vertoon van wapens, bij nacht, feiten waarvoor hij op 12.04.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, bij nacht, feiten waarvoor hij op 26.01.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30.07.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 3 jaar uitgezonderd 6 maanden effectief (enkel uitstel uitvoerbaar door de CR Antwerpen dd.22.07.2011).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 30.03.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaar voor 4 maanden (uitstel uitvoerbaar door 1 MS 23.09.2011).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, en gelet op hun herhalende karakter kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De betrokkene heeft op 10.10.2008 in België een asielaanvraag ingediend. De aanvraag werd op 20.05.2011 definitief afgesloten door de betekening van een bijlage 13 naar aanleiding van een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 05/05/2011.

De betrokkene heeft op 14/05/2010 in België een tweede asielaanvraag ingediend, hij had een andere naam en geboortedatum gebruikt, deze aanvraag werd geannuleerd en de eerste aanvraag opnieuw naar het CGVS doorgestuurd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Ministerieel besluit genomen op 22.06.2012 en ter kennis gebracht op 28.06.2012. Betrokkene heeft dus geen recht op verblijf in België. Dit besluit zal vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene in werking treden.

Vasthouding (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de bestreden beslissing onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verder verwijst zij nog naar artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“-De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omdat verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt volgens artikel 2 Vw, geacht wordt openbare orde te schaden en er een risico bestaat op onderduiken.

-1- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG: (...)

In de bestreden beslissing wordt het Belgisch kind van de verzoeker weliswaar vermeld maar er wordt geen rekening mee gehouden buiten dat het gezin volgens de bestreden beslissing, zich elders kan gaan vestigen en contact kan hebben via moderne communicatiemiddelen.

Er werd geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker en er wordt geen rekening gehouden met de belangen van het minderjarig kind van de verzoeker:

-Het kind van verzoeker is minderjarig en schoolplichtig. Het kind is hier geboren en heeft de Belgische nationaliteit. De zoon kent geen andere taal, cultuur, maatschappij, schoolstructuur, huisvesting enz. dan de Belgische. Hij heeft geen banden met enig ander land.

- Men kan moeilijk stellen dat de verzoeker en zijn minderjarig kind contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en dit gedurende hoogstwaarschijnlijk vele jaren. Het gezinsleven vermeld in het bovenvermeld artikel is meer dan een kortstondig contact via e-mail, Facebook of WhatsApp. Het gezinsleven waarborgt affectieve en persoonlijke contacten, welke onmogelijk kunnen gegarandeerd worden via afstandscommunicatie. Deze argumentatie van verweerder gaat bijgevolg niet op.

Er wordt helemaal geen rekening gehouden met deze elementen en dus met het gezinsleven en de belangen van het kind.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.

-2-

In de bestreden beslissing wordt verder geoordeeld dat er geen schending is van artikel 8 EVRM. Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat er slechts sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding van verzoeker met zijn zootje bij uitvoering van de beslissing.

De afweging in de bestreden beslissing, voldoet niet aan de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 24 Handvest.

Het kan niet worden ingezien hoe de verwerende partij rekening heeft gehouden met de hogere belangen van het kind. De belangen van het kind dienen de eerste overweging te zijn (artikel 24 Handvest en EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62).

Bovendien heeft ieder kind er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden (artikel 24.3 Handvest).

Het belang en welzijn van de kinderen is van uitermate groot belang. Door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou het kindje van verzoeker zijn vader echter verliezen voor een zeer belangrijke duurtijd (periode die onduidelijk is, tijd vermeld in MB + eventuele aanvraag bij de Belgische Ambassade = vele jaren). Verzoeker zou dan nog een legaal verblijf moeten toegestaan worden om zich wederom te verenigen met zijn zoon. (dit is zelfs onwaarschijnlijk omdat men zou kunnen voorhouden dat de openbare orde dient gevrijwaard te worden).

Door de jonge leeftijd van het zootje van verzoeker zijn moderne communicatiemiddelen van weinig nut. Het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in deze leeftijdsfase. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind. Een scheiding is nefast op de leeftijd van het zootje, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, in die zin het arrest nr. 162 443 van 19 februari 2016 van uw Raad.

Evenmin neemt de verwerende partij in acht dat, gelet op de Boultif/Üner criteria, verzoeker in België verblijft, omgang wenst met zijn Belgisch kind, wiens moeder tevens Belg is en geen relatie meer heeft met de verzoeker en dus onmogelijk met kind kan gaan wonen in het thuisland van verzoeker of enig ander land. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België is vele malen groter dan zijn gebondenheid met Sierra Leone.

Omwille van deze redenen blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen correcte belangenafweging heeft gemaakt, rekening houdende met alle bovenvermelde elementen.

De bestreden beslissing stelt een gezinssituatie voor waar verzoeker in een ander land verblijft dan zijn kind. Dit is flagrant in strijd met artikel 8 EVRM en alle belangen van minderjarige kinderen.

In deze omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoeker, die zijn verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31) In casu gebeurt de proportionaliteitsafweging niet. Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Er dient besloten te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt tevens artikel 8 EVRM.

-3-

Inzake het gevaar voor openbare orde verwijst verzoeker naar de terugkeerrichtlijn die een individueel onderzoek oplegt (overweging 6), en verzekert dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

Het Hof van Justitie geeft aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

Minstens is vereist dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Aan bovenvermelde vereisten is niet voldaan.

Nergens wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing gesteld dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

In de beslissing wordt verwezen naar feiten die dateren van 2011 en eerder, ruim 9 jaren geleden. Men geeft een opsomming van feiten en veroordelingen van ruim 9 jaren geleden. Er wordt niet gemotiveerd dat verzoeker nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Door de gemachtigde wordt, zo blijkt uit de bestreden beslissing, enkel rekening gehouden met de kwalificatie van de feiten en de strafmaat. Met de concrete elementen, zoals de datum waarop de feiten werden gepleegd, de verstreken tijdsperiode sindsdien werd geen rekening gehouden. Nochtans zijn deze gegevens relevant.

Verzoeker vormt geen actueel gevaar voor de openbare orde (minstens toont de gemachtigde het tegendeel niet aan).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn."

4.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van "de beginselen van behoorlijk bestuur", wijst de Raad erop dat een schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur" niet kan worden aangevoerd, maar dat moet gepreciseerd worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dit onderdeel van het enig middel is dan ook slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting aanvoert.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). De verzoekende partij zet niet uiteen

dat en/of in welke mate deze bepaling van de Terugkeerrichtlijn niet of niet correct zou zijn omgezet in interne wetgeving. Het inroepen van de schending van het voormelde artikel 5 is dan ook niet dienstig.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing onder meer steunt, met name artikel 7, tweede lid *juncto* artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, en tevens in het licht van de bepalingen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, met name artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest.

Het voormelde artikel 7, tweede lid luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgewezen van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In het derde onderdeel van het enig middel gaat de verzoekende partij in op het onderdeel van de motivering dat de openbare orde betreft. Deze motivering wordt door de gemachtigde in *quasi*-identieke bewoordingen opgenomen met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet), met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek (in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet) en met betrekking tot de terugleiding naar de grens (in toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet).

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten stelt de Raad vast dat de gemachtigde zich tevens steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (*in casu* omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort). Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. Deze vaststelling volstaat om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, zodat het tweede motief, gestoeld op het voormelde artikel 7, eerste lid, 3°, overtollig is geworden.

Met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij niet langer belang erbij heeft om het gegeven op zich aan te voeren dat aan haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Zoals blijkt uit artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan voor het verlaten van het grondgebied een termijn van maximaal 30 dagen worden bepaald. Er liggen geen elementen voor op basis waarvan zou moeten worden aangenomen dat de verzoekende partij het grondgebied vóór het verstrijken van deze maximumtermijn heeft (moeten) verlaten. Ter terechtzitting van 20 februari 2020 – bijna drie maanden na het verstrijken van de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek – wordt door de partijen geen enkele melding gemaakt van een gedwongen verwijdering (of zelfs een vrijwillig vertrek) van de verzoekende partij. Verder uit de bestreden beslissing blijkt echter wel dat de terugleiding naar de grens overeenkomstig artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet is gestoeld op de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. De toepasselijke wetsbepaling verwijst zelf ook uitdrukkelijk naar de “*in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen*”. In deze mate heeft de verzoekende partij dan ook wel belang om het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten dat betrekking heeft op de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens stelt de Raad echter vast dat de gemachtigde het niet-toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet enkel stoelt op het feit dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid is (in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet), maar tevens op het bestaan van een risico op onderduiken (in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet). De verzoekende partij betwist het bestaan van zulk risico op onderduiken niet. Deze vaststelling volstaat om het niet-toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te onderbouwen, zodat het tweede motief, gestoeld op het voormelde artikel 74/14, § 3, 3°, overtollig is geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek dan ook niet aantasten.

Met betrekking tot de terugleiding naar de grens zet de gemachtigde eerst uiteen, weliswaar zonder een nadere juridische grondslag aan te duiden dan de verwijzing naar artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarom de verzoekende partij volgens hem geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en waarom er volgens hem een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat. Uit het geheel van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat dit motief stoelt op artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, één van de “*in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen*” waarin een beslissing tot terugleiding naar de grens kan worden genomen. Vervolgens verwijst de gemachtigde echter hoe dan ook uitdrukkelijk naar de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien, met verwijzing naar het risico op onderduiken. Hij herneemt hierbij de motivering die reeds was opgenomen in het kader van het niet-toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Zoals hoger reeds aangegeven, wordt deze motivering door de verzoekende partij in het geheel niet betwist. Eerder uit de bestreden beslissing is gebleken dat het niet-toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek omwille van het bestaan van een risico op onderduiken, voortvloeit uit artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Het betreft aldus eveneens één van de “*in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen*” waarin een beslissing tot terugleiding naar de grens kan worden genomen. Bijgevolg volstaat deze vaststelling om de terugleiding naar de grens te onderbouwen, zodat het andere motief aangaande de openbare orde overtollig is geworden.

Uit het voorgaande is gebleken dat het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de openbare orde enkel gericht is tegen overtollige motieven waarop de drie aangehaalde relevante onderdelen van de bestreden beslissing zijn gestoeld. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen deze overtollige motieven kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten. Bijgevolg moet de Raad niet verder ingaan op het betoog van de verzoekende partij in het kader van het derde onderdeel van haar enig middel.

In het eerste en tweede onderdeel van haar enig middel verwijst de verzoekende partij naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest.

Het voormelde artikel 74/13 luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij beroept zich in het kader van het voormelde artikel 74/13 op de elementen 'gezins- en familieleven' en 'hoger belang van het kind', zodat op het derde element niet moet worden ingegaan.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

- "1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

Artikel 8 van het EVRM ten slotte luidt als volgt:

- "1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Zoals hoger is gebleken, zijn zowel het voormelde artikel 24 als het voormelde artikel 8 relevant voor de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar minderjarige zoon, E. C.

Zoals de verzoekende partij ook zelf erkent in haar verzoekschrift, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd over dit gezinsleven en het hoger belang van het kind in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verwijst onder meer naar de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 10 september 2019 dat zij heeft

samengewoond met een Belgische vrouw en dat zij samen een kind hebben. Uit het administratief dossier, onder meer uit de eigen verklaringen van de verzoekende partij tijdens het voormelde gehoor, blijkt dat het om mevrouw C. C. gaat, dat het kind E. C. heet en dat het werd geboren in oktober 2010 (de verzoekende partij vermeldt de exacte geboortedatum). De gemachtigde verwijst vervolgens naar een vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 22 juli 2011 waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij en mevrouw C. C. gedurende twee jaar een relatie hebben waaruit een kind werd geboren, inmiddels geplaatst in een pleeggezin door de jeugdrechter. Het betrokken vonnis bevindt zich in het administratief dossier en bevat inderdaad deze overweging. Verder geeft de gemachtigde nog aan dat de verzoekende partij niet samenwoont met haar zoon. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Zij voert ook geenszins aan, laat staan dat zij dit aantoon, dat het kind niet langer in een pleeggezin zou zijn opgenomen. Uit het administratief dossier blijkt verder nog dat de verzoekende partij op 10 september 2019 verklaarde dat haar gevangenisstraf de breuk tussen haar en mevrouw C. C. heeft veroorzaakt. Blijkens het administratief dossier, met name het DID-rapport van 13 september 2019, is de verzoekende partij sinds 19 juli 2011 strafrechtelijk opgesloten, met einde straf voorzien op 30 oktober 2019. Ten gevolge van de bestreden beslissing werd zij op 30 oktober 2019 in het kader van de vreemdelingenwet vastgehouden in het gesloten Centrum voor Illegalen te Merksplas.

Uit de betrokken motivering blijkt, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen beweert, niet dat de gemachtigde het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven van de verzoekende partij met het kind zou betwisten.

In dit verband wijst de Raad nog erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een kind dat (zoals *in casu*) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 94; EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28; EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 27 oktober 1994, *Kroon/Nederland*, § 30; EHRM 26 mei 1994, *Keegan/Ierland*, §§ 44-45). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt aldus dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders, zoals *in casu*, maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, *Keegan/Ierland*, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, *Irlen/Bondsrepubliek Duitsland*), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59; EHRM 21 juni 1988, *Berrehab/Nederland*, § 21). Ook het feit dat een kind, zoals *in casu* wordt opgenomen in de pleegzorg, beëindigt de natuurlijke gezinsband niet (EHRM 25 februari 1992, *Margareta en Roger Andersson/Zweden*, § 72; zie ook ECRM 27 juni 1996, *Johansen/Noorwegen*, § 52).

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en het minderjarig kind E. C. wordt dan ook aangenomen.

Vervolgens benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*,

§§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in het voorliggende geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (zie o.m. EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 70).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143; EHRM 3 november 2011,

Arvelo Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind is een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109; EHRM 24 juli 2014, *Kaplan e.a./Noorwegen*; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 30 juli 2013, *Polidario/Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, *Berisha/Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM (GK) 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, *M.P.E.V./Zwitserland*; EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 78).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt aldus dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij in een eerste onderdeel aan dat er met haar Belgisch kind geen rekening wordt gehouden, met uitzondering van het feit dat het gezin zich volgens de bestreden beslissing ergens kan gaan vestigen en contact kan hebben via moderne communicatiemiddelen. Volgens de verzoekende partij wordt geen rekening gehouden met haar gezinssituatie en met de belangen van haar minderjarig kind. Zij wijst erop dat het kind minderjarig en schoolplichtig is, dat het hier geboren is en de Belgische nationaliteit heeft, dat het geen andere taal, cultuur, maatschappij, schoolstructuur, huisvesting, enzovoort heeft dan de Belgische en geen banden met enig ander land heeft. De verzoekende partij stelt verder dat men moeilijk kan stellen dat zij en haar minderjarig kind contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en dit gedurende hoogstwaarschijnlijk vele jaren. Het gezinsleven vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is volgens de verzoekende partij meer dan een kortstondig contact via e-mail, Facebook of Whatsapp en waarborgt affectieve en persoonlijke contacten, welke onmogelijk kunnen worden gegarandeerd via afstandscommunicatie, zodat de argumentatie van de gemachtigde niet opgaat. De verzoekende partij besluit dat er helemaal geen rekening wordt gehouden met deze elementen en dus met het gezinsleven en de belangen van het kind, en dat de bestreden beslissing het voormelde artikel 74/13 schendt.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat er volgens de bestreden beslissing geen schending is van artikel 8 van het EVRM en dat slechts sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding met haar zoontje bij uitvoering van de beslissing. Volgens de verzoekende partij kan niet worden ingezien hoe de gemachtigde rekening heeft gehouden met de hogere belangen van het kind, die overeenkomstig artikel 24 van het Handvest en rechtspraak van het EHRM de eerste overweging moeten zijn. Tevens wijst de verzoekende partij op het recht van ieder kind overeenkomstig artikel 24, derde lid van het Handvest om regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden. Zij stelt dat het belang en welzijn van de kinderen van uitermate groot belang zijn, maar dat haar kindje door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zijn vader zou verliezen voor een zeer belangrijke duurtijd (een periode die onduidelijk is, de tijd vermeld in het ministerieel besluit plus een eventuele aanvraag bij de Belgische ambassade staat volgens haar gelijk aan vele jaren). Zij geeft aan dat zij dan nog een legaal verblijf zou moeten worden toegestaan om zich wederom te verenigen met haar zoon en dat dit zelfs onwaarschijnlijk is, omdat men zou kunnen voorhouden dat de openbare orde gevrijwaard moet worden. De verzoekende partij vervolgt dat moderne communicatiemiddelen door de jonge leeftijd van haar zoontje weinig nut hebben, dat het contact tussen ouder en kind bijzonder belangrijk is in deze leeftijdsfase en dat een langdurige scheiding de band tussen ouder en kind verbreekt. Zij stelt, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat, in tegenstelling tot wat de gemachtigde beweert, een scheiding nefast is op de leeftijd van het zoontje. Verder voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde evenmin in acht neemt dat, gelet op de *Boultif/Üner*-criteria, zij in België verblijft en omgang wenst met haar Belgisch kind, wiens moeder tevens Belg is en geen relatie meer heeft met haar en dus onmogelijk met het kind in het thuisland van de verzoekende partij of enig ander land kan gaan wonen. Volgens haar is de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België vele malen groter dan haar gebondenheid met Sierra Leone. De verzoekende partij besluit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen correcte belangenafweging heeft gemaakt, rekening houdende met alle bovenvermelde elementen. Volgens haar stelt de bestreden beslissing een gezinssituatie voor waar zij in een ander land verblijft dan haar kind en is dit flagrant in strijd met artikel 8 van het EVRM en alle belangen van minderjarige kinderen. De

inbreuk op haar privé- en gezinsleven zou niet als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel kunnen worden beschouwd, de proportionaliteitsafweging zou niet zijn gebeurd en op geen enkel moment zou concreet worden ingegaan op de noodzakelijke afweging die de gemachtigde moet maken. Volgens de verzoekende partij is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en schendt deze tevens artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij en haar minderjarige zoon.

Daarbij erkent de gemachtigde uitdrukkelijk dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft en een bijzondere plaats inneemt, maar stelt hij tevens dat het daarom nog geen absoluut karakter heeft en dat die bijzondere plaats het niet onmogelijk maakt eveneens rekening te houden met andere belangen. Deze overweging sluit dan ook aan bij de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat belang van het kind een essentiële overweging is die moet worden meegenomen in de belangenafweging en dat eraan een zeker gewicht moet worden toegekend, maar dat het op zich niet beslissend is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM aldus niet dat het belang van het kind “*de eerste overweging*” moet zijn. Dit blijkt evenmin uit artikel 24 van het Handvest, dat in zijn tweede lid uitdrukkelijk vermeldt dat de belangen van het kind “*een essentiële overweging*” zijn.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wordt in de bestreden beslissing ook geenszins gesteld dat slechts sprake is van een tijdelijke scheiding met haar zoontje bij uitvoering van de beslissing. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband mist dan ook feitelijke grondslag.

De gemachtigde overweegt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet samenwoont met haar zoon, dat het kind in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft, maar dat de verwijdering van de verzoekende partij niet disproportioneel is en geen beëindiging van de familiale relaties impliceert. Hij geeft hierbij aan dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet en dat het gezin, gemachtigd tot verblijf, haar kan vervoegen door zich naar Gambia te begeven. De gemachtigde wijst tevens op de mogelijkheid om een band te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en om het gezin te zien in een land waarvan zij het grondgebied wel mag betreden. Ten slotte benadrukt de gemachtigde nog dat gezinshereniging een recht is en dat niets de verzoekende partij belet om, na haar vertrek uit België, vanuit de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland een procedure op te starten voor een gezinshereniging vanaf de datum waarop zij voldoet aan de voorwaarden. De gemachtigde besluit dat een terugkeer naar Gambia geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vervolgens gaat de gemachtigde nog in op het strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij, waarbij hij oordeelt dat het algemeen belang van de samenleving om haar te verwijderen, primeert. Hij benadrukt dat de overheid de gedragingen van de verzoekende partij in strijd acht met de zeden en gebruiken van de bevolking. Zoals hoger reeds aangegeven, verwijst de gemachtigde op meerdere plaatsen in de bestreden beslissing op de concrete feiten en veroordelingen van de verzoekende partij. Hij wijst daarbij op de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten en op hun herhalende karakter en meent dat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing aldus wijst op meerdere mogelijkheden waarop de verzoekende partij en haar zoontje het gezinsleven kunnen verderzetten. De gemachtigde verwijst daarbij niet enkel op het gebruik van de moderne communicatiemiddelen, maar tevens op de mogelijkheid voor het gezin om elkaar te zien in een land waarvan de verzoekende partij het grondgebied mag betreden. De verzoekende partij brengt weliswaar elementen bij waarom het volgens haar niet mogelijk is dat het kind zich in haar land van herkomst zou vestigen, maar zij zet niet uiteen waarom het niet mogelijk is om elkaar te bezoeken in een land waarvan zij het grondgebied mogen betreden.

De verzoekende partij maakt tevens niet duidelijk op welke manier deze overweging niet tegemoetkomt aan het bepaalde in artikel 24, derde lid van het Handvest dat ieder kind het recht heeft om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden. Bovendien verliest de verzoekende partij uit het oog dat dit artikel uitdrukkelijk het volgende toevoegt: “*tenzij dit tegen zijn belangen indruist*”. De Raad benadrukt dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft overwogen dat het kind van de verzoekende partij door de jeugdrechter in een pleeggezin werd geplaatst, en dat dit

door de verzoekende partij ook niet wordt betwist. In haar verzoekschrift lijkt de verzoekende partij echter volledige abstractie te maken van dit gegeven. Zij gaat (ook) geenszins in op de manier waarop zij en haar zoon hun gezinsleven de voorbije jaren hebben uitgeoefend, waarbij de Raad bijkomend opmerkt dat de verzoekende partij van 19 juni 2011 tot 30 oktober 2019 in de gevangenis heeft gezeten en dat zij blijkens het voormelde DID-rapport van 13 september 2019 in de gevangenis geen bezoek ontvangt. De verzoekende partij kan aan de gemachtigde niet verwijten dat hij zijn belangenafweging doorvoert in het licht van het gezinsleven waarvan hij kennis heeft op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het gebruik van moderne communicatiemiddelen voert de verzoekende partij aan dat een gezinsleven op grond van artikel 8 van het EVRM meer is dan een kortstondig contact via deze middelen en dat affectieve en persoonlijke contacten onmogelijk via afstandscommunicatie kunnen worden gegarandeerd. Ook hier verliest de verzoekende partij echter uit het oog dat de gemachtigde eveneens wijst op de mogelijkheid voor het gezin om elkaar te zien, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat de verzoekende partij geenszins aanvoert dat zulke bezoeken niet mogelijk zouden zijn. Bovendien maakt de verzoekende partij opnieuw abstractie van het gezinsleven zoals het blijkens de bestreden beslissing en het administratief dossier *in casu* bestaat.

Daarnaast voert de verzoekende partij nog aan dat moderne communicatiemiddelen door de jonge leeftijd van haar zoontje van weinig nut zijn, dat het contact tussen ouder en kind in deze leeftijdsfase bijzonder persoonlijk is, dat een langdurige scheiding de band tussen ouder en kind verbreekt en dat een scheiding op de leeftijd van het zoontje, in tegenstelling tot wat de gemachtigde beweert, nefast is. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij zelfs niet aangeeft welke leeftijd haar kind heeft, laat staan dat zij haar beweringen onderbouwt. Bovendien verwijst zij naar een bijzonder persoonlijk contact tussen ouder en kind, terwijl reeds herhaaldelijk is vastgesteld dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier niet blijkt dat van zulk contact *in casu* sprake is. Verder stelt de gemachtigde nergens in de bestreden beslissing dat een scheiding op de leeftijd van het zoontje niet nefast zou zijn. De gemachtigde zet daarentegen uiteen op welke manieren de verzoekende partij en haar zoontje hun gezinsleven kunnen verderzetten wanneer de verzoekende partij verwijderd wordt. Met betrekking tot de verwijzing naar een arrest van de Raad van 2016 merkt de Raad in de eerste plaats op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien laat de verzoekende partij na aan te geven op welke manier het betrokken arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare. De Raad stelt vast dat uit het arrest in kwestie blijkt dat dit betrekking heeft op een kind van één jaar oud. Zoals reeds aangegeven, vermeldt de verzoekende partij in haar verzoekschrift *in casu* niet eens welke leeftijd haar kind heeft. Op basis van de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 10 september 2019 moet worden aangenomen dat haar kind in oktober 2010 werd geboren en op het moment van de bestreden beslissing aldus negen jaar was. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke manier een kind van één jaar vergelijkbaar is met een kind van negen jaar, in het licht van het gebruik van moderne communicatiemiddelen en qua leeftijds- en ontwikkelingsfase.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij met dit betoog geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde.

Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar de hogervermelde *Boultif/Üner*-criteria. Zij gaat daarbij opnieuw in op de onmogelijkheid voor het kind om in het thuisland van de verzoekende partij of enig ander land te gaan wonen. Hoger heeft de Raad echter reeds vastgesteld dat de gemachtigde op verschillende mogelijkheden wijst om het gezinsleven verder te zetten. Uit het bovenstaande is reeds gebleken dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen afbreuk kan doen aan de mogelijkheid om dit te doen door middel van moderne communicatiemiddelen, aangevuld met de mogelijkheid tot bezoek in een land dat zowel de verzoekende partij als haar zoon mogen betreden. Bovendien voert de verzoekende partij hoe dan ook slechts een weinig concreet betoog aangaande de *Boultif/Üner*-criteria. Zij verwijst naar de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden die met België vele malen groter zou zijn dan met Sierra Leone, maar maakt al niet duidelijk of zij doelt op haar eigen banden of die van haar zoon. In de mate dat zij op haar eigen banden doelt, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Ook benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk een terugkeer naar Gambia betreft en niet naar Sierra Leone. Op de hechtheid van de banden met Gambia gaat de verzoekende partij echter in het geheel niet in. Met dit vage, weinig concrete betoog kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde.

Aangezien de verzoekende partij hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de gemachtigde met betrekking tot de mogelijkheid om het gezinsleven verder te zetten door middel van

moderne communicatiemiddelen en bezoeken, doet haar betoog met betrekking tot de onmogelijkheid voor het kind om zich in Gambia (of Sierra Leone, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt) te vestigen en tot de banden van het kind met België niet langer ter zake, zelfs al zou dit gegrond zijn. Daarnaast wijst de gemachtigde nog op het recht op gezinshereniging en de mogelijkheid om de procedure te starten, van zodra de verzoekende partij aan de voorwaarden voldoet. In dit verband wijst de verzoekende partij op de lange duurtijd en op het feit dat het onwaarschijnlijk is dat haar een legaal verblijf wordt toegestaan, gelet op de openbare ordeproblematiek. Ook hier wijst de Raad vooreerst op het feit dat de gemachtigde dit poneert als een van de mogelijkheden om het gezinsleven verder te zetten na verwijdering en dat de verzoekende partij aan de vaststellingen aangaande minstens een van deze mogelijkheden geen afbreuk kan doen. Daarnaast kan de verzoekende partij niet voorhouden dat zij als vader van een Belgisch minderjarig kind geen recht op gezinshereniging zou hebben, ook al bestaat de wettelijke mogelijkheid dat dit recht haar geweigerd wordt omwille van redenen van openbare orde. Bovendien beweert de gemachtigde in zijn motivering ook niet dat de verzoekende partij onmiddellijk de betrokken procedure zou kunnen opstarten. De gemachtigde overweegt immers uitdrukkelijk dat deze procedure kan worden gestart vanaf de datum waarop de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om dergelijke procedure op te starten. Ook met dit betoog kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM op geen enkele manier ingaat op de overweging van de gemachtigde dat volgens hem het algemeen belang om de verzoekende partij te verwijderen primeert op haar individueel belang, gelet op haar strafrechtelijk verleden.

Gelet op het bovenstaande kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat geen proportionaliteitsafweging zou zijn gebeurd, dat de door de gemachtigde doorgevoerde belangenafweging niet correct en afdoende zou zijn en dat hij geen rekening zou hebben gehouden met de concrete gezinssituatie en het hoger belang van het kind. De verzoekende partij kan ook niet voorhouden dat artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden, louter omdat de gemachtigde (onder meer) een gezinssituatie voorstelt waar zij in een ander land verblijft dan haar kind, en dat dit in strijd zou zijn met "*alle belangen van minderjarige kinderen*".

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tevens in het algemeen verwijst naar een privéleven, maar zij beperkt zich in dit verband tot een theoretische uiteenzetting. Zij kan het bestaan van een daadwerkelijk privéleven dan ook niet aannemelijk maken. Bovendien gaat zij op geen enkele manier in op de concrete motivering van de gemachtigde in dit verband, zodat zij hieraan hoe dan ook geen afbreuk kan doen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is met betrekking tot de bestreden beslissing tot vasthouding onontvankelijk, en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet derhalve geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE